

AALBORG UNIVERSITET

SSP – HVORDAN GØR VI?

En masterafhandling om Lokal Udvidet SSP i Aalborg kommune
A master's thesis on Local Extended SSP in Aalborg municipality

Masterafhandling MBU, AAU, juni 2021
Ditte Christine Klitgaard
Vejleder: Iben Nørup
Anslag: 75.750

10/06/2021

Abstract

This thesis is to give an insight into the crime prevention cooperation between school, social authorities, and police in Aalborg Municipality, as it unfolds at the so-called local extended SSP-meetings with the social authorities as meeting leaders. The focus of the dissertation is based on the interprofessional collaboration between the three primary participants involved (school, social authority, and police) and the challenges that arise when professionals with different educations and different theoretical backgrounds must collaborate. An interprofessional collaboration is far from problem-free, as the different actors have different professional backgrounds and hence also different areas of responsibility, opportunities for action and problem understandings.

With this dissertation, I am busily elucidating about whether the SSP-meeting forum we have quarterly locally in our government departments is sufficiently supported by formal requirements. The disciplines must play together, so that the knowledge shared about the young people at the meetings translates into genuine crime prevention, and not just a passive exchange of information. The empirics of the dissertation are limited to permanent members of the local extended SSP: a police officer, a UU-supervisor, ahead of a leisure center, and a social worker from the authority department (social administration). As a method of obtaining empirical data, I have conducted four individual interviews of the representatives.

The choice of method rests on an abductive approach in which empiricism has been crucial and provided the opportunity for a deeper expression and understanding of the involved. I have chosen to gather knowledge about interprofessional perceptions into the collaboration on juvenile delinquents. The knowledge gathered provides an understanding of how interprofessional collaboration translates into practice on locally extended SSP. The interviews are conducted as semi-structured interviews.

The analysis divides into two sections. In analysis part one the focus is on the interprofessional collaboration viewed from different angles starting with the legal framework for Local Extended SSP. Subsequently, I focus on the purpose and structure of the meeting, and finally, I investigate the meeting participants' experience of how knowledge from the meeting is translated into practice. The second section of the analysis aims to look at children's and young people's views from different perspectives. In this section, I alternate between theory and empiricism to create the analysis.

An important empirical finding in the analysis is the identification of a number of challenges in the collaboration within the Local Extended SSP. Based on the empirical evidence it indicates that there is some uncertainty as to whether knowledge shared at the meeting may pass on in accordance with the law. There may be a tendency for the dissemination of information in SSP cooperation to be perceived as too restrictive so that the law's intention to coordinate efforts does not comply. Hence the intention of the law does not comply, as the transfer of the knowledge provided happens to a lesser degree, because the management

of information about young people, discussed on SSP forums has not been structurally taken into account under administrative auspices (UU). There is some uncertainty among the members of the Local Extended SSP in relation to the perception of the terms of reference of the meeting. It is useful to make a so-called "objective analysis" with the aim of creating clarity and direction for the terms of reference.

The analysis also identifies an expression of organizational cultural differences among the informants. The culture of organizations has an impact on the behavior of employees.

Finally, the analysis identifies a view of children characterized by a dogmatic view of young people. It is important for practice that the informants' perceptions are influenced by either or. Either the young people are victims of social conditions, or they affect by diagnoses. Based on the empirical findings, there is an intention and a desire among the informants for the involvement of the young people, but this is not practiced to any great extent. Among the regular participants at Local Extended SSP, there are differing perceptions of how the young people benefit the most, as their understanding of the young people is characterized by differences.

Indholdsfortegnelse

1.	Indledning	1
2.	Problemfelt	2
2.1.	SSP-samarbejdets formål	2
2.2.	SSP-samarbejdets organisering i Aalborg kommune	2
2.3.	Udvidet lokal SSP-samarbejde	3
2.4.	Mødets indhold og struktur	3
3.	Problemformulering	4
4.	Afgrænsning og begrebsafklaring	4
5.	Forskningsdesign	5
6.	Metode	6
6.1.	Præsentation af deltagerne	6
6.2.	Interview og Interviewguides	6
6.2.1.	refleksioner og bearbejdning af empiri	7
6.3.	Kodningsproces	7
6.3.1.	Første kodning	7
6.3.2.	Anden kodning	8
6.4.	Refleksioner over forskningsdesign og metodiske til/fravalg	9
7.	Overordnet præsentation af juridisk problemstilling	9
8.	Analyseopdeling	9
8.1.	Analyse del 1 – Det tværprofessionelle samarbejde	10
8.2.	Analysedel 2 – Børn og ungesyn	10
9.	Analyse del 1 – Det tværprofessionelle samarbejde	10
9.1.	Juridisk ramme for lokal udvidet SSP	10
9.2.	Samarbejdets formål og struktur	12
9.3.	Omsætning til praksis	18
9.4.	Delkonklusion – det tværprofessionelle samarbejde	21
10.	Analyse del 2 – Børn og ungesynet	21
		22
10.1.	Ofre for sociale vilkår	22
10.2.	Ramt af lidelser	23
10.3.	Proaktive deltagere	24
10.4.	Delkonklusion Børn- og ungesyn	25
11.	Konklusion	27
12.	Perspektivering	29
13.	Litteraturliste	30

14.	Bilagsliste	31
-----	-------------------	----

1. Indledning

Hensigten med denne afhandling er at give et indblik i det kriminalpræventive samarbejde mellem skole, sociale myndigheder og politi i Aalborg Kommune, således som det udspiller sig på de såkaldte lokale udvidede SSP møder med de sociale myndigheder som mødeledere.

Interessen for feltet kommer således fra min egen praksis, hvor jeg som afdelingsleder i en myndighedsafdeling for udsatte børn og unge, har et ansvar ind i samarbejdet om at medvirke til forebyggelse af kriminalitet. Jeg har et ansvar ind i samarbejdet på de to niveauer som vedrører forebyggelse og kriminalitetsforebyggelse i forhold til 1) de udsatte børn og unge, der generelt vurderes at være i fare for at begå kriminalitet, som har været på kant med loven, eller som viser tegn på omsorgssvigt, eller som 2) en individorienteret indsats, som retter sig mod de unge, som har udviklet et kriminelt handlemønster.

Afhandlingens fokus tager afsæt i det tværprofessionelle samarbejde mellem de tre involverede aktører (skole, social myndighed og politi) og de udfordringer der opstår, når fagpersoner med forskellige uddannelser og forskellige teoretiske baggrunde skal samarbejde. Et tværprofessionelt samarbejde er langt fra problemfrit, idet de forskellige aktører har forskellige professionsbaggrunde og deraf også forskellige ansvarsområder, handlemuligheder og problemforståelser. Der er med andre ord forskelle i arbejdets praksis inden for og imellem forskellige domæner (Moesby-Jensen, 2017). Således kan det kriminalpræventive samarbejde i SSP-regi være udfordret af de tværprofessionelles forskellige opfattelser af hvordan udsatte børn og unge bedst kan hjælpes. Det tværprofessionelle samarbejde som organisationsform, muliggør dog netop varetagelsen af komplekse problemer, som eksempelvis med kriminalitetstruede unge, og samarbejdet imellem de fagprofessionelle (politi, lærere og socialrådgivere) udfylder forskellige funktioner i forhold til at bidrage til en løsning af det sociale problem, som ingen af professionerne vil kunne løse alene (Ejrnæs, 2017).

Jeg er med denne afhandling optaget af at belyse om det SSP-mødeforum vi kvartalsvis har lokalt i vores myndighedsafdelinger, som omhandler begge førnævnte to niveauer, er tilstrækkeligt understøttet af formkrav, således at faglighederne spiller sammen, så den viden der deles om de unge på møderne, omsættes kriminalitetsforebyggende, og ikke bare bliver en passiv udveksling af oplysninger.

2. Problemfelt

Problemfeltet har til formål at indkredse afhandlingens emne med afsæt i et kort historisk rids af SSP samarbejdets formål, og herefter en præsentation af hvordan SSP-samarbejdet er struktureret i Aalborg Kommune, og efterfølgende hvad der er kommissoriet for det Udvidet Lokale SSP-samarbejde.

2.1. SSP-samarbejdets formål

Grundlæggende har SSP-samarbejdet til formål at forebygge kriminalitet blandt børn og unge. Samarbejdet er i dag etableret i langt de fleste danske kommuner, og SSP udgør oftest omdrejningspunktet i det udførende kriminalpræventive arbejde. I 1975 blev der med nedsættelsen af et centralt SSP-udvalg således taget initiativ til et formaliseret samarbejde mellem skole, sociale myndigheder og politi med henblik på at yde en samlet, tidlig, effektiv og kriminalpræventiv indsats over for børn og unge i risikogruppen. Formålet var at styrke den tværsektorielle koordinering af indsatser til udsatte børn og unge i landets kommuner ved at formalisere samarbejdet mellem de tre centrale myndigheder, der arbejder med forebyggelsen af børne- og ungdomskriminalitet. Der var et ønske om at skabe en samarbejdsmodel, der kunne kvalificere tidligt forebyggende tværsektorielle indsatser, da utilstrækkeligt samarbejde kan være en af årsagerne til, at unge, der har brug for hjælp, undertiden får den for sent og noget tilfældigt (Det Kriminalpræventive Råd, 2012:5).

Der blev fra starten lagt vægt på at SSP-samarbejdet skulle ske på frivillig basis, så det blev lokalt initieret med hensyntagen til de lokale betingelser, og SSP-samarbejdet skulle derfor ikke gøres lovpligtigt i kommunerne. Med det generelle SSP-samarbejde blev der skabt en model, som involverer både det politiske niveau, det ledelsesmæssige niveau og det udførende praksisniveau inden for samme organisatoriske ramme. Det gav øgede muligheder for at sikre koordinering og sammenhæng mellem viden og beslutninger i det kriminalpræventive arbejde på tværs af de organisatoriske niveauer. Det gav samtidig et godt grundlag for en sammenhængende prioritering af opbyggende, forebyggende og kriminalitetsforebyggende indsatser (Det Kriminalpræventive Råd, 2012:5).

2.2. SSP-samarbejdets organisering i Aalborg kommune

Jævnfør anbefalingen om at skabe en sammenhængende prioritering af opbyggende, forebyggende og kriminalitetsforebyggende indsatser er SSP-samarbejdet i Aalborg kommune opbygget af denne struktur:

Struktur for SSP-samarbejde i Aalborg kommune

Figur 1: Struktur for SSP-samarbejde i Aalborg Kommune

Overordnet er der formuleret nedenstående mission for SSP-samarbejdet (KILDE):

...”Samarbejdet har til formål at forbedre og styrke samarbejdet om det enkelte barn såvel under indskoling som i det videre skoleforløb. Formålet er at bidrage til en sund opvækst for børn og unge samt skabe gode forudsætninger for et sundt voksentilværelse ved at yde en generel sundhedsfremmende og sygdomsforebyggende indsats samt styrke og forbedre indsatsen over for børn og unge med særlige behov”.

2.3. Udvidet lokal SSP-samarbejde

Afhandlingens omdrejningspunkt er, som nævnt i indledningen at belyse det tværprofessionelle samarbejde der udspiller sig i det 'udvidet lokale SSP', som afholdes kvartalsvis med deltagelse af myndighed, politi, skoleforvaltning (repræsenteret ved Ungdommen Uddannelsesvejledning) og fritidsområderne (se figur 1).

Formålet med Udvidet Lokal SSP er et forum, hvor der drøftes særligt, udsatte og alvorligt kriminalitetstruede børn og unge med fokus på opsporing, tværfaglig sparring og erfaringsudveksling, og dermed sikre en helhedsorienteret indsats for barnet/ den unge. Mødets formål er også at udarbejde en aktuel oversigt over de unge i målgruppen med redegørelse for og tilrettelæggelse af kriminalitetsforebyggende indsatser på tværs af faggrupperne.

2.4. Mødets indhold og struktur

Mødet ledes af myndighedsleder. Alle deltagere kan sætte unge på dagsordenen. Oftest er det myndighed, der sætter navne på til drøftelse. De unge udvælges ud fra forskellige kriminalitets-kriterier, og der opereres med fire kategorier: niveau 1, 2, 3 og 4 – hvoraf de to første udgør en såkaldt 'boble-liste', som udgøres af bekymrende adfærd og begyndende kriminalitet, og de to sidste af listen af unge, der har begået gentagen og alvorlig kriminalitet

og personfarlig kriminalitet. Der er et overtal af unge i den sidste kategori, og hovedformålet med Udvidet Lokal SSP er dog også drøftelsen af denne målgruppe.

Myndighedsleder sender dagsordenslisten med cpr.nr, navn og adresse ud til mødedeltagerne, så alle kan påføre deres notater om de unge. Inden mødet samles oplysningerne, og listen udgør dagsorden for mødet. De unge der er anført på listen drøftes naturligvis med et kriminalitetsforebyggende afsæt, med det formål at aftale handling, hvad enten det er handling i form af indsatser bevilget i henhold til Serviceloven eller om det er aktiviteter fra fritidsområderne eller initiativer fra politiet i form af samtaler med den unge og familien eller andet.

3. Problemformulering

Ovenstående problemfelt har til formål at indkredse afhandlingens udgangspunkt i forhold til at belyse om det udvidede lokale SSP-samarbejde i Aalborg kommune, er tilstrækkeligt understøttet af formkrav, således at de tværprofessionelle samarbejdspartnere bestående af repræsentanter fra skoleforvaltning, politi og sociale myndigheder, spiller sammen, så den viden der deles om de unge på møderne, omsættes kriminalitetsforebyggende, og ikke bare bliver en udveksling af oplysninger. Hvilket udmønter sig i følgende problemformulering:

Hvordan oplever de tværprofessionelle samarbejdspartnere mødet? Hvordan opleves den viden, der udveksles på mødet om de unge, omsat i praksis? Er der forskellige opfattelser af hvordan de unge bedst kan hjælpes?

4. Afgrænsning og begrebsafklaring

Der er en tradition for at anvende begrebet tværfaglighed frem for tværprofessionelt om samarbejdet mellem professioner (Højholdt, 2013). Andy Højholdt redegør for at tværfagligt samarbejde er betegnelsen for *fag*-samarbejde – hvor samarbejdet udgøres af personer inden for samme fag. Tværprofessionelt samarbejde har som begreb, ifølge Højholdt, fokus på mere end fagligheden. Professionerne påtager sig og identificerer sig med en fælles opgave, og forsøger at løse den fælles opgave bedst muligt ud over egen faggrænse med det formål at bringe ny viden i spil.

Jeg har i afhandlingen valgt at sondre mellem disse to perspektiver på begrebet fag-samarbejde, og valgt at betegne møderne på Udvidet Lokal SSP som tværprofessionelle, idet jeg mener at professionsidentiteten overskrides i samarbejdet med det formål at tage et fælles ansvar for at skabe kriminalitetsforebyggelse for de unge der drøftes på møderne. Til trods for at mødedeltagerne hver især tager viden med fra møderne, som udføres i egen

afdeling, så er kommissoriet for mødedeltagerne, at der skal skabes en fælles indsats, der rækker ud over egen faglighed.

I afhandlingen benævnes socialforvaltningen som myndighedsafdeling, og socialrådgiver som myndighedsrådgiver.

5. Forskningsdesign

Forskningsdesignet er afhandlingens skabelon for hvordan mit forskningsarbejde udføres. Designet skal sikre at jeg svarer på problemformuleringen, og sætter rammen for valget af metodisk tilgang og derigennem for valg af teori og den rolle teorien får i afhandlingen.

Afhandlingen er afgrænset til at omhandle Aalborg Kommunes SSP-samarbejde med afgrænsning til hvordan samspillet er mellem de tværfagligprofessionelle som deltager på et lokalt SSP-møde faciliteret af den sociale myndighedsafdeling. Afhandlingen kan på det grundlag kategoriseres som et kvalitativt casestudie med det lokale SSP-møde som omdrejningspunkt for samarbejdet. Et casestudie kan beskrives som en sammenhængende forskningsstrategi af en bevidst valgt organisation eller afdeling, som undersøges individuelt med bevidsthed om at denne ikke kan betragtes som isoleret fra omverden (Antoft & Salomonsen, 2017).

Hensigten med afhandlingen er at udforske hvordan det tværprofessionelle samarbejde i SSP-regi udmønter sig, og hvordan det i praksis omsættes til kriminalitetsforebyggende handlinger. Egen indhentet empiri indgår i afhandlingens datagrundlag. Som en metode til indhentning af empiri har jeg foretaget fire individuelle interviews af repræsentanterne som deltager på de lokale SSP møder. Jeg har i afhandlingen taget udgangspunkt i empirien og fortolket den ud fra relevant teori. Teorien skal bidrage til at forstå og tematisere det empiriske materiale fra de fire interviews (Antoft & Salomonsen, 2007). Det betyder at jeg arbejder abduktivt i min afhandling. Når man arbejder abduktivt tager man udgangspunkt i empirien med en erkendelse af, at teori er nødvendig for at forstå og fortolke empirien. Forud for empirien har jeg foretaget noget metodiske og teoretiske valg. Disse valg har præget problemformuleringen og skabt et grundlag til opbygning af interviewguiden der er beskrevet i afsnit 6.2.

Der er udarbejdet et særskilt juridisk afsnit, som underbygger afhandlingens analyse (bilag 1) I afsnit 7 vil jeg give en kort overordnet præsentation af den juridiske problemstilling, som afhandlingen har givet anledning til at behandle i den eller de juridiske opgaver om retsgrundlaget.

6. Metode

Jeg har valgt at indsamle viden om tværprofessionelle opfattelser ind i samarbejdet om kriminelle unge. Den indsamlede viden kan give en forståelse af hvordan det tværprofessionelle samarbejde udmønter sig i praksis på lokal udvidet SSP. Interviewene skal gennemføres som semistrukturerede interviews, som er kendetegnet ved en vis struktur, forstået på den måde at det er gennemtænkt og tematiseret, og det er på forhånd formuleret hvad der skal spørges om, men det er muligt at afvige fra guiden, stille uddybende og afklarende eller helt nye spørgsmål (Ingemann m.fl., 2016). Fordelen ved det semistrukturerede interview er, at man kan sikre sig at man får spurgt ind til det der er relevant, men samtidig er lydhør over for informantens viden (Ingemann m.fl., 2016).

6.1. Præsentation af deltagerne

Deltagerne i afhandlingens empiri er afgrænset til at omfatte faste medlemmer af lokal udvidet SSP: en politibetjent, en UU-vejleder, en leder af fritidscenter samt en socialrådgiver fra myndighedsafdelingen (socialforvaltningen). De har alle en relation til mig, da jeg er mødeleder på møderne. Interviewene er anonymiserede, så informanterne benævnes ved deres profession.

6.2. Interview og Interviewguides

Jeg har valgt at indsamle viden der kan give mig en forståelse af hvordan mødedeltagerne hver især oplever mødet på lokal udvidet SSP, og hvordan de oplever at den viden de får på mødet omsættes til praksis. Jeg har også indsamlet viden om mødedeltagernes syn på de kriminelle unge.

Min interviewguide (bilag 2) er opbygget som et semistruktureret interview med fokus på at kunne benyttes i analysen (Ingemann m.fl., 2016) Den er opbygget med emner med mulighed for at lave afvigelser, hvis det viser sig relevant. Interviewpersonerne havde ikke kendskab til spørgsmålene på forhånd, da jeg ønskede deres umiddelbare svar uden at de havde haft tid til at tænke for længe over spørgsmålene, således at svarene ville kunne blive præget af hvad de mener de *burde* svare.

Jeg har været meget bevidst om ikke at præge informanterne forud for og under interviewet. Interviewene er udført enkeltvis. Informanterne har svaret på ens spørgsmål. I præsentationen af interviewene har jeg på den baggrund valgt ikke at læse problemformulering op, men i stedet sat en ramme for afhandlingen: jeg skriver om vores SSP-samarbejde, således som det udspiller sig på lokal udvidet SSP. Jeg er meget bevidst om at informanternes besvarelse, qua deres relation til mig, kan være påvirket af dette, og dermed måske ikke vil svare helt ærligt og oprigtigt af hensynet til mig.

6.2.1. refleksioner og bearbejdning af empiri

For at sikre kvaliteten af min empiri har jeg valgt at lydoptage alle interviews og transskribere de eksakte ord. For at citere korrekt og inddrage empirien direkte i afhandlingen, har jeg transskriberet alle lydoptagelser, så empirien der benyttes i afhandlingen inddrages som tekstcitater. I forhold til afhandlingen er det min vurdering, at empirien indeholder tilstrækkelige fund til at kunne besvare problemformuleringen. Der er af denne årsag ikke lavet nogen opfølgende interviews.

6.3. Kodningsproces

Kodning af empiri kan beskrives som en proces, hvor man forsøger at pille empirien fra hinanden for efterfølgende at kunne samle den i kategorier, der skaber overblik og mening med empiriens indhold. For at være tro mod forskningsdesignet er kodningen en vigtig del af forskningen, da det er empirien der er styrende for afhandlingen. Processen er lærerig og tidskrævende, og afgørende for retning og indhold (Launsø et. al., 2017).

6.3.1. Første kodning

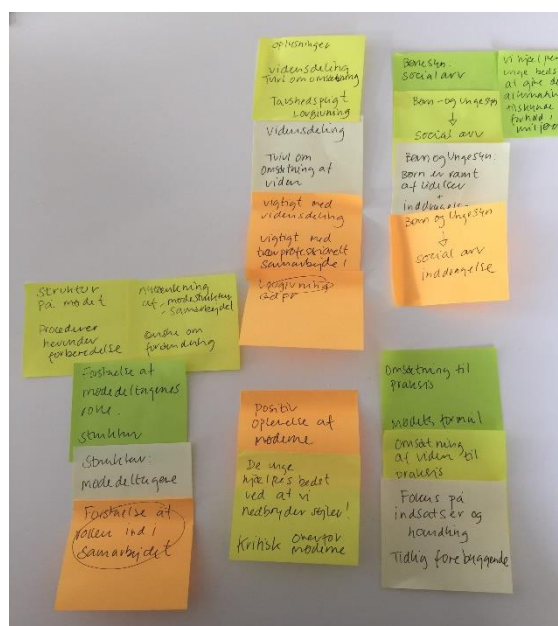
Første kodning af empirien har jeg foretaget ved at gennemgå de enkelte interviews for udsagn og temaer. Jeg tildelte hvert transskriberet interview en farvet post-it, således at jeg kunne skelne mellem informanterne.

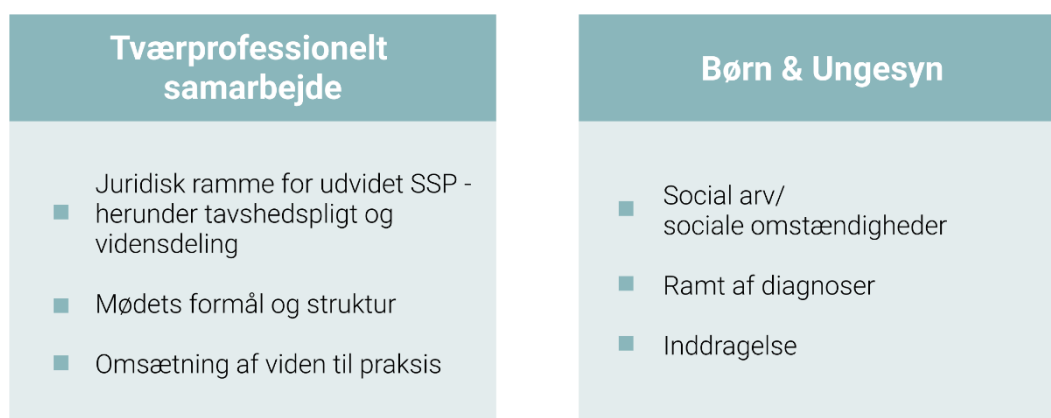
Billede 1: post-its

6.3.2. Anden kodning

For at være tro mod det abduktive metodevalg tog min anden kodning lige som første kodning udgangspunkt i empirien. Med afsæt i Riis (2007) har jeg valgt at lave en tematisk kodning med udgangspunkt i temaerne fra første kodning. Fem temaer krystalliserede sig. Disse fem overordnede temaer valgte jeg at centrere til to temaer, og disse to temaer vil sammen med underpunkterne i hvert tema danne afsæt for det samlede analysearbejde – se figur 2. Underpunkterne repræsenterer post-its fra kodningen.

Billede 2: post-its

Figur 2: Tværprofessionelt samarbejde og Børn & Ungesyn

6.4. Refleksioner over forskningsdesign og metodiske til/fravalg

Afhandlingens analyse begrænser sig til én af Danmarks i alt 98 kommuner. Analysen kan på den baggrund ikke anses som nationalt repræsentativt. Casestudie undersøgelser anses samfundsmæssigt for at være i den lave ende af evidenshierarkiet, hvor randomiserede undersøgelser, anses for at være af højeste evidens (Rieper & Hansen, 2007). Casestudiet har sine fordele, da afhandlingen er afgrænset til at omhandle en afdeling, hvor målet er at skabe indblik og forståelse over en særlig praksis. På den baggrund er det min vurdering, at afhandlingen kan generaliseres til andre kommuner, hvilket gør at afhandlingen har en relativ høj relevans for socialt arbejde med udsatte unge (Antoft & Salomonsen, 2017). Da jeg har valgt at arbejde abduktivt og lade mig styre af empirien, har det givet mig mulighed for en dybere udfoldelse og forståelse af social praksis.

7. Overordnet præsentation af juridisk problemstilling

Med udgangspunkt i afhandlingens overordnede problemformulering, har jeg udarbejdet en særskilt juridisk problemstilling: I hvor høj grad er der uklarhed om videreformidling og omsætning af informationer delt på Lokal Udvidet SSP-forum? (Bilag 1)

Juraafsnittet (Bilag 1) bidrager til at besvare afhandlingens problemformulering. I analysens del 1 vil jeg inddrage den juridiske problemstilling under afsnit 9.1., som omhandler den juridiske rammesætning for Lokal Udvidet SSP. Her vil jeg stille skarpt på hvordan lovens intention omsættes ind i samarbejdet, herunder hvilke begrænsninger det medfører, og hvilke muligheder der åbnes.

8. Analyseopdeling

Dette afsnit giver overblik over analysen og begrundet mit valg af analyse opdeling. Jeg har fravalgt et teoriafsnit, da mit udgangspunkt var at tage afsæt i de valgte citater fra empirien og koble teori på, hvor det gav mening i forhold til at hjælpe mig til at forstå og dermed analysere de empiriske fund. I metodeafsnittet har jeg beskrevet processen fra indhentning af empiri til opdeling af analysen i analysedele. Formålet er at analysedelen skal besvare de 3 spørgsmål der indgår i problemformuleringen:

Hvordan oplever de tværprofessionelle samarbejdspartnere mødet? Hvordan opleves den viden, der udveksles på mødet om de unge, omsat i praksis? (**analyse del 1**)

Er der forskellige opfattelser af hvordan de unge bedst kan hjælpes? (**analyse del 2**)

8.1. Analyse del 1 – Det tværprofessionelle samarbejde

Analysens første del har jeg valgt at inddele i tre afsnit, hvor jeg vil anskue det tværprofessionelle samarbejde fra forskellige vinkler startende med den juridiske ramme for Lokal Udvidet SSP, hvorefter jeg - under henvisning til afsnit 2.4. – vil sætte skarpt på mødets formål og struktur, for til sidst at undersøge vedrørende mødedeltagernes oplevelse af hvordan viden fra mødet omsættes til praksis. Under hver analysedel er en introduktion til, hvad afsnittet skal omhandle, hvorefter jeg veksler mellem empiri og teori for at skabe analysen. Det sidste afsnit i hver analysedel er en delkonklusion.

8.2. Analysedel 2 – Børn og ungesyn

Analysens andet afsnit har til formål at anskue børn- og ungesyn fra forskellige perspektiver. I dette afsnit vil jeg ligeledes veksle mellem teori og empiri for at skabe analysen, og afsnittet vil blive afsluttet med en delkonklusion.

9. Analyse del 1 – Det tværprofessionelle samarbejde

Som nævnt i afsnit 8.1. har jeg valgt at inddele analysens første del i tre afsnit, hvor jeg vil anskue det tværprofessionelle samarbejde fra forskellige vinkler startende med det juridiske råderum for Lokal Udvidet SSP-mødet, hvorefter jeg - under henvisning til afsnit 2.4. – vil sætte skarpt på mødets formål og struktur, for til sidst at undersøge vedrørende mødedeltagernes oplevelse af hvordan viden fra mødet omsættes til praksis. Jeg veksler mellem empiri og teori for at skabe analysen. Det sidste afsnit er en delkonklusion.

9.1. Juridisk ramme for lokal udvidet SSP

I Aalborg Kommune drøfter vi på Lokal Udvidet SSP-forum udelukkende enkeltsager på børn og unge med det formål at drøfte indsatser. Efter mødet udarbejder myndighedsafdelingen et arbejdsreferat, som beskrevet i afsnit 2.4., om den aftalte indsats og opgavefordelingen i den videre indsats. Arbejdsreferatet kan indeholde en række personoplysninger af forskellig karakter.

Af min empiri fremgår det af interview med informant fra Ungdommens Uddannelsesvejledning, der er organiseret i Aalborg Kommunes Skoleforvaltning, at hun har opfattelsen af at hun ikke kan gøre så meget ved de oplysninger hun får om de unge på det SSP-forum, som hun er repræsentant i. Det som informanten i interviewet problematiserer er, at Ungdommens Uddannelsesvejledning har udpeget informanten som repræsentant ind i et SSP-forum, hvor der udelukkende drøftes unge på under 18 år, selv om hun er vejleder

for unge over 18 år. Det betyder at vigtig viden kan gå tabt, da det er tilfældigt om UU's SSP-repræsentant på Lokal Udvidet SSP-forum får videregivet personoplysningerne på de unge til de relevante UU-vejledere, og dermed bruges aktivt ind i kriminalitetsforebyggelse.

UU: " [...] At jeg ikke kan levere ret mange oplysninger... øh i hvert fald ikke som har nogen nyhedsværdi ... øhm... så øhh ... tager jeg imod nogle oplysninger, som mine kollegaer, der er vejledere på de unge, oftest har i forvejen, det kan jeg se i journalen ... men jeg kan heller ikke gøre så meget ved de oplysninger jeg får for jeg kan ikke notere dem i vores system jeg kan godt tage fat i en kollega og sige at der på mødet blev sagt sån og sån[...]" (Bilag 3, side 1)

Et helt centralt element i SSP-samarbejdet er udvekslingen af personoplysninger mellem deltagende myndigheder om børn og unge med behov for støtte med henblik på fælles at vurdere enkeltsager og koordinere eventuelle indsatser. Lovgrundlaget for den tværsektorielle udveksling af informationer om private forhold til andre myndigheder er bl.a. Retsplejelovens § 115 (RPL). En offentlig myndighed kan således videregive oplysninger, herunder fortrolige oplysninger, om enkeltpersoner til en anden offentlig myndighed, når det er nødvendigt af hensyn til det kriminalitetsforebyggende samarbejde. Muligheden for at videregive oplysninger er meget bred. Kravet er kort sagt, at det skal være nødvendigt af hensyn til det kriminalpræventive samarbejde. De myndigheder og institutioner, der indgår SSP-samarbejde, er dog ikke forpligtet til at videregive oplysninger i SSP-samarbejdet. Det følger af RPL § 115, stk. 4. Der kan derfor argumenteres for at der i SSP-samarbejdet kan opstå tvivl om, hvordan loven skal tolkes.

UU: " [...] jeg har faktisk nogle gange tænkt at hvad nu hvis man ehhe på de her udvidede SSP-møder drøftede fiktive sager... altså så det var bare sån' helt fiktive sager... for at øve samarbejdet... eh... så kunne man blive skarpe på procedurer og være mere fleksible, man kunne også bedre dele sin viden... da det så ikke er bundet op på tavshedspligt og alt det der..." (Bilag 3, side 2)

Dette udsagn fra UU-vejleder vidner om, at hun er i tvivl om hvor i hvor høj grad tavshedspligten begrænser samarbejdet. Den almindelige tavshedspligt i Forvaltningslovens § 27 (FVL) og Straffelovens § 152 (STFL) gælder også i SSP-samarbejdet. Det betyder dog ikke, at en fortrolig oplysning ikke må deles. Det må den gerne, hvis det er berettiget at dele oplysningen i forbindelse med SSP-samarbejdet. I det tilfælde RPL § 115 eller de databeskyttelsesretlige regler giver mulighed for at behandle og udveksle oplysningen, vil det også være berettiget at videregive oplysningen. Det vil således ikke være i strid med tavshedspligten. FVL § 27 og STFL § 152 er generelle regler, og RPL § 115 er en særregel, som har fortrin i forhold til det generelle.

Politi: "[...] jeg vil så sige at sammensætningen af mødedeltagere er måske, der er jo den nye lov med GDPR, hvor vi ikke bare kan dele viden med alle mødedeltagere...lige nu fungerer det faktisk ok, at de bare kan logge ud når vi

skal til at tale personnumre og strafforhold, så er det kun de relevante personer der bliver tilbage i møderne, men kan godt gå hen og blive mere bøvlet når vi skal mødes fysisk igen[...]” (Bilag 4, side 2)

Her henviser politibetjenten til det lokale SSP-forum, hvor der drøftes generelle tendenser i området, og hvor repræsentanter fra boligselskaberne kan være til stede. Politibetjenten blander de forskellige SSP-fora sammen, idet han er repræsenteret i flere. Også han problematiserer vedr. tavshedspligt og videregivelse af oplysninger. Ved det dette er det dog ikke tilladt at dele oplysninger om enkeltpersoner af hensyn til RPL § 115 og de databeskyttelsesretlige regler (EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF generel forordning om databeskyttelse), idet dagsorden der er at drøfte generelle tendenser.

Leder af fritidscenter: på den ene side er det fortroligt... hvis ikke det er nogen der har noget med det at gøre, så siger jeg det jo ikke til nogen... (Bilag 5, side 3)

Her udtrykker leder af fritidscenter sin forståelse af loven vedr. tavshedspligt og videregivelse af oplysninger. At det er, når det vurderes *nødvendigt* at videregive oplysninger, at det finder sted.

Ud fra empirien indikeres det at der forekommer nogen usikkerhed i forhold til hvornår viden må videregives. Særligt UU-vejleder er i tvivl om hvornår hun må dele vide. Som nævnt i særskilt juraafsnit (Bilag 1), så kan være en tendens til at videredeling af oplysninger i SSP-samarbejdet kan opfattes for restriktivt, således at lovens intention om at koordinere indsatser ikke overholdes. Her ses således at lovens intention ikke efterleves, idet omsætningen af den viden der gives, finder sted i et lemfældigt omfang, fordi der ikke strukturelt i forvaltningsregi (UU) er taget højde for deling af information om unge, drøftet på SSP-fora. Det er ikke optimalt hvis man kommer ned på ikke generel forebyggelse, men individniveau, og handler på viden fra SSP, som ikke er journaliseret. Omvendt kan der argumenteres for at der med lovgivningen heller ikke er en forpligtelse ind i at videregive oplysninger, jf. RPL § 115 stk. 4, og således kan UU-medarbejderen med rette undgå at videregive oplysninger, som hun har fået på SSP-mødet.

9.2. Samarbejdets formål og struktur

Formålet med samarbejdet i lokal udvidet SSP er, som nævnt i afsnit 2.3, at der drøftes særligt udsatte og alvorligt kriminalitetstruede børn og unge med fokus på opsporing, tværfaglig sparring og erfaringsudveksling, og dermed sikre en helhedsorienteret indsats for barnet/ den unge. Ifølge Andy Højholdt (2013) kan tværprofessionelt samarbejde ikke være et mål i sig selv. Det er en metode til at opfylde mere overordnede målsætninger i velfærdsamfundet. Tværprofessionelt samarbejde er et supplement til den monofaglige indsats. Således skal

lokal udvidet SSP ses som et supplement til de indsatser de professionelle hver især yder i forhold til de unge.

Politi: ...”det er fedt at vi har det her tværprofessionelle samarbejde, idet man hører om de unge fra alle aspekter, og jeg håber det fortsætter og det gør det formentlig, fordi det fungerer og jeg synes det fungerer, og øhhh ... og jeg synes det er et godt redskab, for jeg har ofte siddet med en ung og spurgt ind til nu mødte jeg ham og ham i går og han hang ud med nogle typer, jeg synes han ikke burde hænge ud med fordi jeg kender ham inde fra os af...øhh har I bemærket en ændring af hans adfærd i skolen, og så får jeg enten et nej eller ja, og på den måde får vi fokus på den unge og det gør skolen også og det er jo også en måde man kan hjælpe dem på...så jo jeg synes det tværprofessionelle samarbejde imellem os er mega-vigtigt ...der er ingen tvivl” (Bilag 4, side 3)

Her udtrykker politibetjenten sin begejstring for samarbejdet og dets formål. Igen siger han:

Politibetjent: [...] jeg synes de er rigtig gode (møderne, red.), fordi man får et tværfagligt samarbejde og der er igen det der med socialforvaltning, skole, SSP der... med politiet og de andre instanser...de er gode til at få delt informationerne på tværs... øhh af organisationer, hvis man kan sige det sådan, øhh ... og der er mange ting som jeg synes er nyttige, som jeg får fra skole og socialforvaltning, som jeg også kan bruge til at danne mig et billede af den unge, hvor han er i livet og hvad han egentlig er på vej ud i, og på den baggrund kan af hvad jeg får at vide fra skolen og socialforvaltningen, så kan jeg lave en plan for den her unge...hvis det er det der er brug for at lave... fordi nogle gange så er det ikke nok med at jeg bare møder ham ude på gaden og får en historie med at han bare klarer sig godt...det er faktisk rart at skolen også fortæller at det går godt i skolen eller socialforvaltningen siger at vi har heller ikke haft nogle problemer med familien overhovedet der er stille, så på det punkt er det min oplevelse at det er rigtig godt vi har det her samarbejde, fordi jeg vil sige at tværfagligt samarbejde er ret vigtigt hvis man skal kunne nå de unge...så...det er helt klart en positiv oplevelse...så jeg håber vi bliver ved med at have mødet...” (Bilag 4, side 2)

Morten Ejrnæs (Ejrnæs og Svendsen, 2021) argumenterer for at det konkrete mål for tværprofessionelt samarbejde kan forekomme indlysende og entydig for den enkelte professionelle, i kraft af uddannelse og organisationsforhold, og ud fra en bestemt professionsfaglig vinkel og en bestemt praksislogik fokuserer på ét problem og ét mål, og ikke nødvendigvis er bevidst om at målet kan se anderledes ud for professionelle, der opfatter problemet anderledes, som har en anden primær opgave, og sm har andre kompetencer og holdninger. Således udtaler UU-vejlederen sig følgende:

UU-vejleder: [...] det kommer an på hvordan man definerer samarbejde... for jeg synes jo sådan som jer, I er sindssygt gode til at facilitere netværksmøder, styre dem, indkalde de rigtige, koordinere og sådan noget... jeg kan f.eks. have svært ved politiet... jeg synes de er svære... jeg har faktisk oplevet... jeg ved ikke om jeg føler mig som en samarbejdspartner... det er jeg faktisk tit i tvivl om når jeg kommer her med de kriminelle unge. Jeg har faktisk oplevet at ringe til politiet, og er så blevet bedt om mit cpr-nr. vedr. en af mine unge, som politiet var rigtig trætte af... nej, jeg synes der er nogle ting der ikke kører [...] (Bilag 3, side 3)

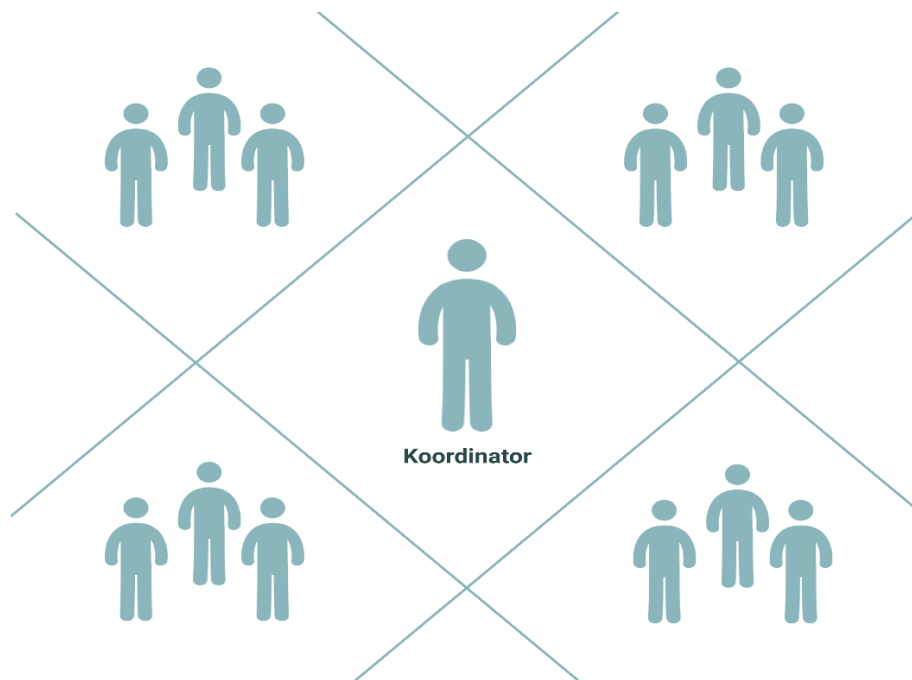
Her fremsættes et mere kritisk-konstruktivt syn på samarbejdet, idet hun kritiserer politiet for deres ageren ind i samarbejdet. Jeg tolker at hun oplever sig afvist ved henvendelser vedrørende unge, som hun har professionelt kendskab til gennem sit virke som UU-vejleder. Ifølge informanten behandler politiet hendes henvendelse som privat person, og ikke som en henvendelse fra en professionel samarbejdspartner. Hun tilføjer:

UU-vejleder: [...] jeg mener at mødets formål er at gøre opmærksom på den her ung, at alle skal sørge for at gøre noget ekstra...at øhhh...at have en forståelse for at dette er en virkelig tung sag, som ... som jeg sagde før... her skal man lige kunne skrive sig ud af nogle ting... og lige bruge den her ekstra tid og samarbejde det ekstra... det er det jeg tænker at vi skal hjælpe den unge bedst muligt" (Bilag 3, side 4)

Her udtrykker hun en forventning ind i samarbejdet om at der dannes relationer mellem de tværprofessionelle i samarbejdet, og at disse relationer forpligter, således at samarbejdet uden for lokal udvidet SSP mødet gøres lettere og 'åbner døre'. Ifølge Lauvås & Lauvås (2006, side 70) stiller alle som agerer i et socialt system forventninger til hinanden. Således også i et tværprofessionelt samarbejde kan der argumenteres for at der er forskellige forventninger fra egen profession til de øvrige.

Andy Højholdt skriver om tværprofessionelt samarbejde (Højholdt, side 24, 2013) at der er tale om fem grundforståelser af samarbejde: 1. samarbejde som en kollektiv enhed, 2. samarbejde som et hold, 3. samarbejde som et fleksibelt team, 4. samarbejde som overlevering, og 5. samarbejde som et løst netværk. Der kan argumenteres for at lokal udvidet SSP forum er et samarbejde som et fleksibelt team. I denne forståelse er der ikke så meget fokus på de indbyrdes relationer i gruppen af professionelle (Højholdt, side 33, 2013). Det er ikke nødvendigt at arbejde så meget med den løbende kommunikation mellem gruppens medlemmer, der sammensættes ud fra den særlige opgave. Lokal Udvidet SSP kan således betragtes som et slags rådgivende team, som skal forholde sig til en specifik problemstilling hos målgruppen: kriminalitet hos specifikke unge. Lokal udvidet SSP er sammensat af en helt specifik gruppemedlemsskare, som kan bidrage ind i at forebygge kriminalitet hos unge, og belyse kriminelle unges mulighed for at ændre sine livsbetingelser i form af uddannelse, beskæftigelse, støtte fra netværket, sociale indsatser jf. Serviceloven.

Nedenstående figur (Figur 3) illustrerer samarbejdet i Det fleksible team (Højholdt, 2013), som kræver en vis grad af omstillingsparathed, da man skal kunne stille sig til rådighed under skiftende betingelser. Det fordrer også at koordinatoren, i dette tilfælde mig, skal kende medarbejdernes kompetencer for at sætte det rigtige hold. I forhold til Lokal Udvidet SSP er holdet sat på baggrund af deres professioner og ikke ud fra deres personlige kompetencer. Jeg har som mødeleder ingen indflydelse på sammensætningen, idet mødedeltagerne bliver udvalgt af konsulenter.

Figur 3: Koordinator

UU-vejlederen udtrykker i det empiriske materiale forventning til samarbejdet, men der er ifølge Højholdt (2013) ikke er grobund for indbyrdes relationer ind i det fleksible samarbejde. Blot fordi man sidder som fast medlem af et rådgivende team, er det ikke dermed givet at hele politi-etaten har kendskab til samarbejdet.

Der kan også argumenteres for at Lokal Udvidet SSP-samarbejdet kan ses som et samarbejde om overlevering (Højholdt, side 36-37, 2013). Samarbejdet kan illustreres som et stafetløb, men med fokus på kvaliteten af den viden der overleveres. Formen er udveksling af informationer, illustreret ved figur 4, for at sikre tab af relevant viden, i dette tilfælde om den unge kriminelle. Der skabes et rum for udvikling af viden. Udfordringen er at tydeliggøre relevansen for videns-udvekslingen mellem de professionelle om målgruppens aktuelle situation, jf. RPL § 115.

Samarbejde som overlevering

Figur 4: Samarbejde som overlevering

Myndighedsrådgiver: [...] jeg vil sige idet jeg ikke har været i det så længe, så tog det mig faktisk lidt tid at finde ud af hvad var det lige præcis der var formålet med det...altså jeg forstod formen på det jeg skulle forklare på det, og så kunne nogle fra Ung UU, fritidsområdet og politiet komme med noget viden som de havde omkring sagen sagen...men det tog mig noget tid at finde ud af hvad var formålet og hvad gik vi derfra med...og det kan jeg stadig være en lille smule i tvivl om i dag” (Bilag 6, side 1)

Her giver myndighedsrådgiver tydeligt udtryk for at hun ikke helt er klar over hvad formålet med lokal udvidet SSP er. Ifølge Ejrnæs (Ejrnæs og Leth Svendsen, 2021) er det naturligvis vigtigt at få beskrevet det oplagte formål med et tværprofessionelt samarbejde. Ifølge Ejrnæs er første opgave at afklare, om der er behov for et samarbejde ud fra sagens oplysninger og lovens krav. Når det er afklaret kan man gå videre med en overvejelse af hvad man vil opnå med samarbejdet. Myndighedsrådgiverens udtalelse vidner om, at det ”set-up” der er aftalt for lokal udvidet SSP ikke klart og tydeligt er formidlet til nye medlemmer.

Det kan være nødvendigt at lave en målsætningsanalyse af funktioner og dysfunktioner i samarbejdet (Ejrnæs, side 46, 2021). Med funktioner, mener Ejrnæs, en beskrivelse af hvad der er mødets formål og hvad der er de specifikke mål med samarbejdet, om borgeren inddrages, og hvilke indsatser der vil være mulighed for eller pligt til at tilbyde efter lovgivningen. Med dysfunktioner menes, ifølge Ejrnæs, at det bør overvejes om de påtænkte indsatser kan have negative virkninger. Således kan det være nødvendigt med en målsætningsanalyse af lokal udvidet SSP på grundlag af forvirring fra medlemmerne om samarbejdsrådets formål, som udtrykt af myndighedsrådgiver og UU-vejleder.

På spørgsmål om hvad der vil ske hvis lokal udvidet SSP ikke afholdes, svarer UU-vejleder følgende:

UU: [...] så ved jeg at familiegrupperådgiver vil sørge for at indkalde UU-vejleder til netværksmøde... så vil der ske en S K I D?... det ved jeg sgu ikk'? Jeg vil nok bare have mindre samarbejde med politiet... det er nok det. Det vil få konsekvenser, for jeg vil nok aldrig have noget samarbejde med dem så! [...] (Bilag 3, side 4)

Ligeledes dokumenterer denne udtalelse også om tvivl omkring mødets samarbejdsformål. På den ene side udtrykker hun at samarbejdet i lokal udvidet SSP er overflødigt, da der alligevel vil finde et samarbejde sted blot i en anden form. På den anden side udtrykker hun at det vil betyde et manglende samarbejde med politiet, såfremt der ikke finder et samarbejdsfora sted. Vedrørende strukturen på mødet, ytres der i den empiriske undersøgelse kritik af det skema, som der samles oplysninger ind i:

UU-vejleder: [...] jeg ved ikke om det her hører under, mn jeg synes måske at ehh...om det er en banal ting Ditte, men jeg er træt af skemaet! Jeg synes det er et dumt skema! Øhh, ja jeg synes det er lidt træls hele det der set-up med det skema der! [...] ... [...] Hvis det nu bare var en samlet tekst som på SSP+, så kunne du bare som mødeleder i princippet bare læse den tekst op, og så kunne vi samlet drøfte det på mødet... så ville der være færre gentagelser! Det er træls at læse og det er rodet". (Bilag 3, side 2)

Politi: [...] jeg fik sidste gang 2 lister hvor der var 10 navne på hver... der er forskellige kriminalitets niveauer... det kan godt være lidt langtrukket at tjekke så mange navne... men det er vigtigt at få det med det er vigtigt info for alle at der er et feed omkring alle, så man ikke kun tager dem der er vigtigst. Det synes jeg er et fint redskab og det er jo vores arbejde [...] (Bilag 4, side 4)

Leder af fritidscenter: [...] Måske er det nok kun at have 3 eller 4 unge på som vi går mere i dybden med, så ved vi også hvem gør hvad, og hvorfor!" (Bilag 5, side 3)

Ejrnæs redegør for (Ejrnæs og Leth Svendsen, side 43, 2021) en række opmærksomhedspunkter ved etablering og gennemførelse af tværfagligt samarbejde i form af en rationel analytisk tilgang:

- a. Præcisering af at problemet kræver tværfaglig indsats
- b. Præcisering af nødvendige kernefagligheder ind i samarbejdet
- c. Vidensdeling med hjemmel i loven
- d. Aftaler om arbejdsdeling
- e. Kommunikation
- f. Koordination af indsatser
- g. Transparens som i tydelig angivelse af mål
- h. Entydige og præcise aftaler om arbejdsdeling
- i. Opfølgning
- j. Effektivitet

Ifølge Ejrnæs kan dette dog ikke i alle tilfælde udfoldes, men jeg vurderer på grundlag af afhandlingens empiri, at formelen udmærket kan omsættes til Udvidet Lokal SSP. Der kan argumenteres for at samarbejdet mangler en sådan konkret drejebog, idet der blandt informanterne er tvivl og uenighed om samarbejdets formål og omsætning. Så selvom Ejrnæs's formel kan virke omstændelig, så vil den i min optik være et godt udgangspunkt og ramme for Lokal Udvidet SSP.

9.3. Omsætning til praksis

Jeg er med denne afhandling, som nævnt i indledningen, optaget af at belyse om det Lokal Udvidet SSP, er tilstrækkeligt understøttet af formkrav, således at faglighederne spiller sammen, så den viden der deles om de unge på møderne, omsættes kriminalitetsforebyggende, og ikke bare bliver en passiv udveksling af oplysninger.

Leder af fritidscenter: [...] måske tænker jeg meget at det bare er sådan nogle... informationer... informationsdeling [...] (bilag 5, side 1) [...] jeg synes vi kunne sætte mere skarpt på hvad vi kan gøre af indsatser for at blive bedre til at håndtere de her børn og unge, eller sætte nogle ting i værk som gør at de øhh helst ikke når ud længere end de allerede er, nå de f.eks. er på de der boblelister, fordi der hvor de er kendt af nogen, men hvor der ikke er nogen indsats på nogen områder, det kunne f.eks. være kontaktpersonsordning af nogle kendte, eller man kunne stille krav... jeg ved ikke om man kan det, men det kunne jeg ønske mig nogle gange, at man kan stille krav om at de skal gå i et fritidscenter øhh eller hvis de går der og ikke kommer, at man kan stille krav til familien om at de skal komme der " (Bilag 5, side 2) ...[...] nu går jeg bare fra møderne, og så har jeg en viden, øhh, som jeg kan bruge hvis jeg tilfældigvis

render ind i dem eller kommer til at have med dem at gøre... eller informere nogle andre... hvis de ser unge uden mor og far..." (Bilag 5, side 3)

Her giver leder af fritidscentret tydeligt udtryk for en frustration over ikke at kunne omsætte den viden hun får på mødet. Ifølge Ib Ravn (Zeeberg m.fl., red., 2019) er det facilitators opgave at sikre resultater og involvering. På lokal udvidet SSP er det myndighedsleders opgave, idet hun står for indkaldelsen, dagsorden og er ordstyrer på mødet. Det er således ifølge Ib Ravn facilitators opgave at bevæge mødet mod målet og til omsætningen af de drøftelser der er på mødet.

Myndighedsrådgiver: " [...] at mindske kriminalitet. Men det nøjagtigt konkrete ift at løfte ind i enkeltsager, og det kan godt være dette ikke er formen, men der bliver det utydeligt for mig hvordan vi bruger det"... " [...] jeg synes vi mangler noget at gå derfra med, altså det der med 'hva så?' [...] ... [...]men jeg tænker det er de færreste sager jeg har med derind, og hvor jeg går derfra og tænker BUM så havde vi løsningen...jeg har gjort brug af det i en enkel sag, tror jeg, i den tid jeg har været her, og det var rigtig brugbart, fordi vi så kunne gøre fritidsområdet som en del af indsatsen...fordi vi fandt ud af der var et godt kendskab og et godt tillidsforhold. Men jeg tænker at det der kan gøres bedre det er, at tænke ind i hvad er egentlig formålet med drøftelsen udover at dele viden..." (Bilag 6, side 2)

Her ytres ligeledes kritik fra myndighedsrådgiver i forhold til omsætningen af den viden der deles på mødet. Her kan der argumenteres for at Morten Ejrnæs' førortale målsætningsanalyse – eller drejebog om man vil - i afsnit 9.2 (Ejrnæs og Leth Svendsen, 2021) vil være påkrævet i forhold til: aftaler om arbejdsdeling, kommunikation, koordination af indsatser, transparens og entydige og præcise aftaler om arbejdsdeling.

UU-vejleder: " [...] jeg tror det der er allersværest, synes jeg ved at hjælpe de unge, det er faktisk at vores system er for tungt – selvom der er velvilje... det er for tungt...vi er ikke fleksible nok. Der er alt for mange søjler og forskellige slags procedurer... skal man lige være heldig, Ditte.... Nogle gange tænker man at man skal skabe en eller anden god kontakt de forskellige steder for at have en relation til samarbejdspartnere, så de lige vil skrive sig ud af noget for at hjælpe en eller anden ung... det er SÅ ressourcekrævende! (Bilag 3, side 3)

Her giver UU-vejleder ligeledes udtryk for frustration over dysfunktion i samarbejdet over ikke at kunne omsætte viden med det formål at hjælpe de unge, da hun mener at organisationerne er for opdelte og for træge. Ejrnæs (Ejrnæs og Leth Svendsen, side 44-45, 2021) redegør for eksempler på tværfagligt samarbejdes dysfunktioner bl.a. i form af fagimperialisme og professionskampe, som en tendens til at udelukke andre professioner fra bestemte områder frem for at have fokus på kerneopgaven. Således kan UU-vejlederens udtalelse anskues fra

denne vinkel om at professionerne modarbejder hinanden med det formål at fremme sit eget virke.

Politi: "[...] igen kan man bruge den her bekymringssamtale, jeg spørger ind til den her "knajt" i skolen om hans adfærd har ændret sig meget og han har ingen respekt for lærerne, og han dukker ikke op i skolen, så er det vi ringer til forældrene og så aftaler vi at vi kommer lige ud i næste uge... [...]..." "[...]Så er der mega meget viden der går tabt ... øhhh... jeg synes vi kan godt strengt set klare os uden hinanden...jeg synes bare ikke det vil være særligt fungerende....det synes jeg ikke...der er meget viden som I kan få fra politiet af eller som vi kan få fra jer eller skolerne af, som gør at vi bedre kan tage stilling til hvad der skal ske med den unge der er ude i noget rigtig skidt...øhh og det vil jeg ikke kunne hvis ikke jeg ved mere om den unge...hvis den unge står på gaden med nogle ikke særligt smarte typer...det må han jo godt...men hvis så jeg får at vide fra jer af prøv at høre her han har det skidt derhjemme... og skolen siger han ikke dukker op...så begynder der at komme en bekymring for at han er på vej ud i et kriminelt miljø, uden den viden kan vi kan vi ikke gøre noget holdbart i længden, så jeg synes at det er meget vigtigt at de her møder bliver afholdt...ikke kun for vores skyld men også for de unges skyld. (Bilag 4, side 3)

Her udtrykker politibetjenten sig om det positive ved det tværprofessionelle samarbejde. Han forholder sig til samarbejdet som en gensidig afhængighed, og ser ikke en udfordring i at kunne omsætte viden fra mødet ind i praksis. Dette kan ses som et udtryk for organisationskultur.

Organisationers kultur har betydning, jf. Jacobsen & Thorsvik (2013, side 114-117) for de ansattes adfærd, ligesom den formelle struktur har det. Organisationskultur kan ifølge Jacobsen og Thorsvik have fem generelle effekter: tilhørsforhold og fællesskab, motivation, tillid, samarbejde og koordinering, og styring. Politibetjenten fremstår med sine positive udtalelser som ambassadør for hans organisation. Han udtrykker en følelse af at høre til – i det kriminalitetsforebyggende fællesskab – og det er med til at reducere utryghed og usikkerhed. Politibetjenten giver også med sine udtalelser udtryk for at være en del af et større hele, hvilket også har en stærkt motiverende effekt. Hvis man tolker UU-vejlederens udsagn ud fra effekten tillid, hvor det antages, at jo stærkere kulturen er, jo større tillid vil der være mellem ledelse og ansatte, og mellem ansatte i forskellige enheder, så kan hendes udsagn tolkes som et udtryk for en svag kultur, idet hun udtrykker mistillid til samarbejdet med politiet og konceptet Lokal Udvidet SSP.

Den hyppigt citerede organisationsteoretiker Edgar Schein (2000) har defineret kulturer i organisationer som et spænd og vekselvirkning mellem grundlæggende antagelser (kernen i enhver kultur), værdier og normer (adfærd) og artefakter (overflade – indretning, påklædning og verbale udtryk). De grundlæggende antagelser er med til at forme værdier og normer, som igen er med til at skabe artefakterne, samtidigt vil artefakterne forme og forstærke normer, som igen vil påvirke de grundlæggende antagelser (Jacobsen og Thorsvik, 2013). Ud fra

Scheins teori kan det være en tolkning at UU-vejlederen ikke automatisk godtager den artefakt, der ligger i Lokal Udvidet SSP, idet hun ikke synes der er overensstemmelse mellem hendes kerneværdier, som kan være formet af en kritisk stillingtagen og et stort fokus på læring. I modsætning hertil står politibetjenten, der accepterer de præmisser, der er for mødet.

9.4. Delkonklusion – det tværprofessionelle samarbejde

Dette afsnit omhandlede analyse af det tværprofessionelle samarbejde på grundlag af det empiriske materiale. Analysen identificerer en række udfordringer ind i samarbejdet på lokal udvidet SSP. Ud fra empirien indikeres at der forekommer nogen usikkerhed i forhold til hvornår viden delt på mødet må videregives i henhold til lovgivningen, jf. RPL § 115. Der er tvivl om i hvor høj grad tavshedspligten, jf. FVL § 27 begrænser samarbejdet.

På grundlag af empirien kan det konkluderes at der tillige forekommer en vis usikkerhed blandt medlemmerne af Lokal Udvidet SSP's i forhold til opfattelse og omsætningen af opgaven. Det vurderes at det kan være nyttigt at lave en såkaldt målsætningsanalyse (Ejrnæs og Leth Svendsen, 2021) med det formål at skabe klarhed og retning for kommissoriet. Det samme gør sig gældende i forhold til den frustration som enkelte af informanterne har udtrykt over for at være usikker på omsætningen af viden. Kun politibetjenten udtrykker klarhed over opgaven ind i samarbejdet. Analysen identificerer således et udtryk for organisationskulturelle forskelle blandt informanterne.

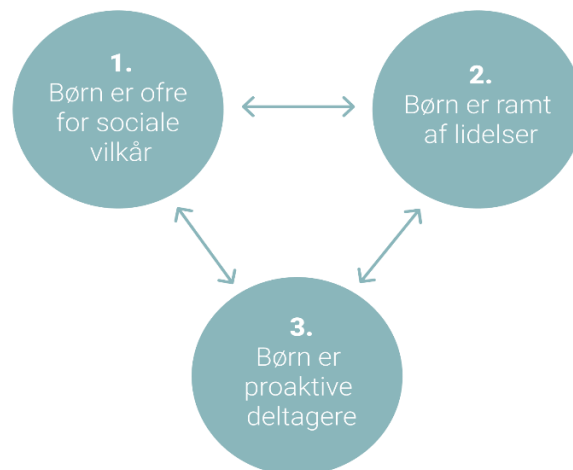
10. Analyse del 2 – Børn og ungesynet

Analysens andet afsnit har til formål at anskue børn- og ungesyn fra forskellige perspektiver. I dette afsnit vil jeg ligeledes veksle mellem teori og empiri for at skabe analysen, og afsnittet vil blive afsluttet med en delkonklusion.

I FN's Børnekonvention beskrives børn og unge både som aktører, der ligestillet med voksne har ret til og krav på at blive hørt og selv træffe selvstændige valg for deres tilværelse. I samme konvention bliver de unge samtidig beskrevet som skrøbelige og sårbare. Dette dobbelte perspektiv på de unge betyder, at de både skal beskyttes, og samtidigt skal de anerkendes som individer. I samme tråd som med Børnekonventionen giver Serviceloven udsatte børn og unge retten til at blive hørt (Vive, 2018).

For en nærmere undersøgelse af, hvilket børnesyn der ligger bag medlemmerne af Lokal Udvidet SSP' udtalelser anvendes Per Schultz Jørgensens tredelte børnesyn. Det er et syn, der rummer tre vinkler på børn og deres vanskeligheder. Per Schultz Jørgensen beskriver et tre delt opsplittet børnesyn på illustrerede på følgende måde: (Figur 5)

- 1: I en vis udstrækning er børn ofre for sociale vilkår, hvor de er udsatte for overgreb eller sociale belastninger.
- 2: Børn som ramt af psykiatriske eller psykiske lidelser.
- 3: Proaktive børn, der er udfarende og indstillet på at tage del i beslutningerne i deres liv.

Figur 5: Per Schultz Jørgensens tredelte børnesyn

Børnesynet skal ikke forstås som et enten eller, men er snarere et spørgsmål om vægtningen af de tre aspekter. De spiller alle en rolle i den måde, hvorpå den sociale indsats tilrettelægges. Derudover har det også betydning for den hjælp de unge tilbydes afhængig af, hvilket perspektiv den fagprofessionelle har på de unge, samt de problemer de unge og familien har (Jørgensen, 2013). Med udgangspunkt i empirien vil nedenstående analyse udfolde, hvilke synsvinkler i Per Schultz Jørgensens tredelte børnesyn, der kommer til udtryk i interviewene. Per Schultz Jørgensens teori anvendes, idet der i empirien kan identificeres de forskellige vinkler på børn- og ungesynet.

10.1. Ofre for sociale vilkår

Denne synsvinkel lægger vægt på, at børn i en vis udstrækning er ofre for sociale vilkår, og at de er udsat for 'overgreb' eller 'sociale belastninger'. Børn ses som ofre og som nogle, der skal beskyttes. Den opfattelse af udsathed som bestemt af sociale belastninger og overgreb blev grundlagt i årene efter 2. verdenskrig inden for samfunds- og socialforskning. Tilgangen er sociologisk og denne opfattelse bliver mere og mere dominerende efter 2. verdenskrig, og denne tilgang er med til at sætte sit præg på sociallovgivningen. Diskursen bliver mere og mere tydelig i forhold til, at børn og unge skal beskyttes (Jørgensen, 2013).

UU-vejleder: *"Generelt fordi jeg har rigtig mange af dem, så tænker jeg at det oftest er unge med en ok begavelse... ehm ... generelt synes jeg det er unge der*

har VIRKELIG nogle potentialer, fordi deres 'kriminelle kompetencer' sagtens vil kunne blive overført til noget hensigtsmæssigt, ikke? Så tænker jeg de er oftest fra hjem hvor der er dårlige ressourcer, hvor de er forsømte og ikke blevet stimuleret. De mangler opbakning som er så essentielt for uddannelse. Det er unge som er stigmatiserede, hvad enten de er brune eller hvide...!" (Bilag 3, side 3)

Politibetjent: "... Jamen altså ALLE er vel udfordret på den ene eller anden måde... dem vi har med at gøre er udfordret - ellers plejer vi ikke at nævne dem... nogle kommer fra dårlige kår... og øh... de bor i en lille lejlighed med en masse søskende... eller også bor de i socialbelastede boligområder hvor de også egentlig har det mega-svært..." [...] (Bilag 4, side 2)

Myndighedsrådgiver: [...] Jeg tænker rigtigt meget det er unge mennesker der savner tilhørsforhold... det er unge som har haft en skolegang som har været meget besværet, og meget præget af mange nederlag... fagligt og socialt...eh, og så er der nogle af de unge som er meget velbegavede... [...] Bilag 6, side 3)

Ovenstående udtalelser vidner om, at der er en opfattelse blandt informanterne af at de kriminelle unge i høj grad er ofre for sociale omstændigheder. At det er unge som har potentiale og er begavede, men som i høj grad mangler opbakning fra deres familier og netværk. Social arv er betegnelsen for den påvirkning, vi tager med os fra barndommen ind i voksenlivet. Ifølge seniorforsker ved VIVE, Mads Meier Jæger, peger forskningen på at den sociale arv spiller ind tidligere end hidtil antaget – allerede i fosterstadiet er der risiko for at forældrenes kulturelle vaner påvirker den fremtidige udvikling (Fagbladsartikel, VIVE, 2008). Informanterne inddrager den negative sociale arv som en kausal forklaring på de kriminelle handlinger. At de unge på trods af kognitive forudsætninger bliver tvunget ind i kriminelle miljøer som følge af manglende opbakning hjemmefra. Denne forklaring kan tolkes som et udtryk for deterministisk kausalitet, en slags årsag-virkning-forklaring, hvilket er uforeneligt med samfundsvidenskaben, idet forandringerne i menneskers liv, skyldes at mennesker handler forskelligt i forhold til givne påvirkninger. Ifølge Ejrnæs og Guldberg kommer enkle kausale forklaringer ofte til kort i en sammensat og kompliceret social virkelighed (Ejrnæs & Guldberg, 2008).

10.2. Ramt af lidelser

Den anden synsvinkel i Per Schultz Jørgensens tredelte børnesyn ser børn som udsat for lidelser, der har organisk baggrund. Det er unge som får diagnoser som ADHD, autisme, Tourette mv. Denne opfattelse af psykiske lidelser på børn- og ungeområdet er ikke ny, men har vundet indpas de seneste 20 år, hvor et stigende antal af børn og unge får en diagnose og efterfølgende medicinsk behandling. Diagnoserne er i stigende grad også med til at åbne op for offentlige foranstaltninger, som giver forældrene hjælp og støtte (Jørgensen, 2013).

Leder af fritidscenter: ” *De er utrolige forskellige... Vi kan ikke bare sige de er ens. Som regel har de nogle diagnoser, som gør at de ikke lige får kørt tingene rundt i hjernen før de har gjort et eller andet, og så bagefter ups ikk?... I did it again, fordi de bare bliver meget handlingsorienterede [...]* (bilag 5, side 2)

Denne udtalelse fra leder af fritidscenter, er den eneste der benævner diagnose som årsagsforklaring til kriminel adfærd blandt de unge. Ud fra ovenstående kan det tolkes som at forståelsen af årsagen til unges kriminalitet lægger op sig ad synsvinklen om at se på de unge som ramt af psykiske lidelser, og at de dermed er i større risiko for at begå kriminalitet. Ifølge Kommunernes Landsforening er der på bare syv år sket en fordobling i andelen af børn og unge, der har fået en psykiatrisk diagnose fra børnepsykiatrien. Fra 2010 til 2017 er andelen, der har fået en diagnose inden de fylder 15 år steget fra fire til ni procent. Det stiller store krav til kommunernes tilbud (KL, artikel, 19.april 2018). Denne synsvinkel om unge som ramt af lidelser, sammenholdt med de andre synsvinkler, får betydning for det børn- og ungesyn, der er til stede i praksis på lokal udvidet SSP og den måde, hvorpå indsatsen tilrettelægges (Jørgensen, 2013).

10.3. Proaktive deltagere

Foruden de to ovenstående synsvinkler kan den tredje synsvinkel ligeledes identificeres i empirien. Den omhandler aktiv inddragelse af de unge, men også af deres familier. Denne synsvinkel har haft fremgang med børnekonventionen, hvori barnets tarv skal komme i første række i alle foranstaltninger, samt at barnets synspunkter skal høres og tillægges passende vægt i forhold til alder og modenhed (Jørgensen, 2013).

Leder af fritidscenter: ” *[...] Vi har også nogle forældre vi kunne inddrage meget mere. Jeg tænker uanset hvilken forældretype man er, kan vi godt tillade at stille nogle krav... Vi skal passe på ikke at overtage alting og se vi tager det hele fordi du har det svært, alle vil gerne deres eget barn det bedste, og så vil de gerne bidrage med det de kan, og så må det blive inden for en eller anden ramme som vi kan sætte op, det forventer vi du sørger for, om det er at smøre en madpakke om morgenen og få dem afsted i skole, og så kan det godt være de går en anden vej på vejen... jeg ved selvfølgelig ikke om familien bliver inddraget, men det har jeg brug for at vide noget om, når jeg sidder til de møder* ” (Bilag 5, side 2)

Denne udtalelse er et tydeligt udtryk for et ønske om at de unges forældre inddrages og pålægges et ansvar for de unges handlinger. Om begrebet inddragelse mener Sjelborg (Sjelborg, 2015) at det indikerer at ... ” *nogen skal inddrage andre i noget* ”. At inddrage kan sidestilles med at involvere. Sjelborg skeler mellem inddragelse og indflydelse. At når der er tale om myndighedsudøvelse, kan der ikke gives borgeren sikkerhed for indflydelse, men mulighed for det (Ibid), og den mulighed fås ved at medvirke. I dette tilfælde hvor det er en leder af et fritidscenter der udtaler sig, kan det tolkes at hun forventer at det er

myndighedsrådgiveren, der skal stille kravet om inddragelse af familien. Jensen og Jensen (Jensen og Jensen, 2007) argumenterer: *”set ude fra kan det synes mærkeligt at tale om, at borgerne skal involveres, have indflydelse og medbestemmelse [...] de er jo involveret og inddraget, længe inden den professionelle bliver det [...] Således kan der argumenteres for at de unge og deres familier allerede er inddraget, og tager det ansvar det er dem muligt under de givne omstændigheder.*

UU-vejleder: *[...] det vil være så upassende at den unge deltog (på mødet, red.), men på en eller anden måde kunne det også være spændende! Det er jo det der er hele meningen med at hjælpe den unge... den unge og så en forælder eller en værge... det kunne måske være... men måske ville den unge føle sig fuldstændig grillet i sådan et forum (griner). (Bilag 3, side 3)*

Her agiterer UU-vejlederen for inddragelse af den unge i form af deltagelse på Lokal Udvidet SSP. I en undersøgelse af unges inddragelse i sagsbehandling og familiearbejde i Aalborg Kommune (Andersen, Brandt og Uggerhøj, 2016) viste forskernes observationer af en række forskellige typer af møder, at der generelt er tale om at de fagprofessionelle har et tydeligt ønske om at inddrage de unge, at informere mere grundigt og spørge ind til de unges perspektiv. Men samtidigt viser det sig, at det sjældent tjekkes om den unge har forstået information og beslutninger (Zeeberg (red.), 2019).

Det viser sig også, at de gode intentioner ofte fører til, at det overvejende er de professionelle, der taler de unges sag, så de unge får en perifer rolle på møderne (Ibid).

Ditte Andersen (2015) har i en undersøgelse af unges oplevelser af netværksmøder interviewet udsatte unge. Hensigten med de unges deltagelse er i denne sammenhæng at give dem en oplevelse af indflydelse og ejerskab. For nogle unge er oplevelsen imidlertid det modsatte, og de oplever at blive hægtet af, fordi de ikke oplever sig lyttet til, og at de ikke kan bidrage med noget (Zeeberg, 2019). Således kan der argumenteres for at selv inddragelse af børn- og unge, jf. Børnekonventionen, så er dette ikke en garanti for et succesfuldt samarbejde. Politibetjenten fortæller om praksis med samtaler med de unge og deres forældre, men oplyser ikke om der er tale om reel inddragelse af de unge.

10.4. Delkonklusion Børn- og ungesyn

Dette afsnit omhandlede børn- og ungesyn, herunder mere specifikt Per Schultz Jørgensen 3-delte børnesyn, der kan være med til at tydeliggøre, hvilket syn på de unge, medlemmerne af lokal udvidet SSP har, samt hvilken betydning det kan få for praksis. Analysen identificerer et børnesyn præget af et dogmatisk syn på de unge. Det har betydning for praksis at informanternes opfattelser er præget af enten eller. Enten er de unge ofre for sociale vilkår eller også er de ramt af diagnoser. Der kan tolkes at være en intention og et ønske om inddragelse af de unge, men det kan konstateres at dette ikke praktiseres i særlig høj grad.

Der er således blandt de faste deltagere på lokal udvidet SSP uens opfattelser af hvordan de unge hjælpes bedst, idet deres forståelse af de unge er præget af forskelligheder. Der kan argumenteres for at der i tværprofessionelle drøftelser på møderne kan skabes et nuanceret syn på de unge eftersom alle tre aspekter af børn- og ungesynet er repræsenteret ind i samarbejdet.

11. Konklusion

Interessen for afhandlingens fokus kom fra min egen praksis, hvor jeg som afdelingsleder i en myndighedsafdeling for udsatte børn og unge, har et ansvar ind i Lokal Udvidet SSP-samarbejdet om at medvirke til forebyggelse af kriminalitet blandt unge. Jeg har med afhandlingen været optaget af at belyse om det SSP-mødeforum vi kvartalsvis har lokalt i vores myndighedsafdelinger, er tilstrækkeligt understøttet af formkrav, således at faglighederne spiller sammen, så den viden der deles om de unge på møderne, omsættes kriminalitetsforebyggende, og ikke bare bliver en passiv udveksling af oplysninger.

Analysen er gennemført med en abduktiv tilgang, hvilket har betydet at empirien har været det bærende element. Tilgangen har betydet at det har været informanternes ord og oplevelse af Lokal Udvidet SSP-samarbejdet, der har været styrende for indholdet i analysen. Afhandlingen har givet mig nye forståelser af og nuancer af samarbejdet. I afhandlingen har jeg brugt kvalitative interviews til indhentning af empiri. I udarbejdelsen af de to analyseafsnit har jeg vurderet at min indhentede empiri indeholdte tilstrækkelige data til at besvare afhandlingens problemformulering.

Det kan konkluderes at analysen identificerer en række udfordringer ind i samarbejdet på Lokal Udvidet SSP. Ud fra empirien indikeres at der forekommer nogen usikkerhed i forhold til hvornår viden delt på mødet må videregives i henhold til lovgivningen, jf. RPL § 115. Der er tvivl om i hvor høj grad tavshedspligten, jf. FVL § 27 begrænser samarbejdet. Der kan være en tendens til at videredeling af oplysninger i SSP-samarbejdet kan opfattes for restriktivt, således at lovens intention om at koordinere indsatser ikke overholdes.

Det kan konkluderes at lovens intention ikke efterleves, idet omsætningen af den viden der gives, finder sted i et lemfældigt omfang, fordi der ikke strukturelt i forvaltningsregi (UU) er taget højde for deling af information om unge, drøftet på SSP-fora.

Det kan konkluderes at dette ikke er optimalt hvis man kommer ned på ikke generel forebyggelse, men derimod individniveau, og handler på viden fra SSP, som ikke er journaliseret. Omvendt kan der argumenteres for at der med lovgivningen heller ikke er en forpligtelse ind i at videregive oplysninger, jf. RPL § 115 stk. 4, og således kan UU-medarbejderen med rette undgå at videregive oplysninger, som hun har fået på SSP-mødet.

På grundlag af empirien kan det endvidere konkluderes, at der tillige forekommer en vis usikkerhed blandt medlemmerne af Lokal Udvidet SSP i forhold til opfattelse af mødets kommissorium. Det vurderes brugbart at lave en såkaldt "målsætningsanalyse" med det formål at skabe klarhed og retning for kommissoriet.

Samme gør sig gældende i forhold til den frustration som enkelte af informanterne har udtrykt, at de er usikre på omsætningen af den viden de får på møderne. Kun politibetjenten udtrykker klarhed over opgaven ind i samarbejdet. Analysen identificerer således et udtryk for organisationskulturelle forskelle blandt informanterne. Det kan på grundlag af empirien konkluderes at organisationers kultur har betydning for de ansattes adfærd.

Analysen identificerer et børnesyn præget af et dogmatisk syn på de unge. Det har betydning for praksis at informanternes opfattelser er præget af enten eller. Enten er de unge ofre for sociale vilkår eller også er de ramt af diagnoser. Ud fra de empiriske fund er der blandt informanterne en intention og et ønske om inddragelse af de unge, men det kan konstateres at dette ikke praktiseres i særlig høj grad. Der er blandt de faste deltagere på Lokal Udvidet SSP uens opfattelser af hvordan de unge hjælpes bedst, idet deres forståelse af de unge er præget af forskelligheder. Der kan argumenteres for at der i tværprofessionelle drøftelser på møderne kan skabes et nuanceret syn på de unge, eftersom alle tre aspekter af børn- og ungesynet er repræsenteret ind i samarbejdet.

12. Perspektivering

Det empiriske materiale har givet mig grundlag for en analyse og dermed en besvarelse af problemformuleringen. Såfremt jeg havde valgt en mere teoristyret tilgang til besvarelse af problemformuleringen, er jeg bevidst om, at indholdet af analysen kunne have skabt et andet fokus og påvist andre perspektiver og dermed et andet resultat. Jeg har efterfølgende reflekteret over afhandlingens videnskabsteoretiske ståsted og kan identificere hermeneutikken som grundlæggende fortolknings- og forståelsesramme. En yderligere refleksion består i indsamlingen af empirien, hvori der kan være en risiko for, at der opstår en bias, idet der kan være usikkerhed omkring, hvorvidt de oplevelser de fagprofessionelle giver udtryk for, er et reelt svar på den socialfaglige virkelighed, eller om der kan stilles spørgsmålstejn ved, om der findes andre og mere realistiske svar. Jeg har før interviewene forsøgt at imødekomme denne bias ved at betone, at der ikke fandtes rigtige eller forkerte svar.

En nyttig perspektivering her kunne være, at kriminalitetsudviklingen og –tallene i Aalborg Kommune set fra både et forebyggelses- og politimæssigt synspunkt er yderst positiv. Ungdomskriminaliteten er faldende, bandekriminaliteten er minimal sammenlignet med andre store byer i Danmark, Aalborg har ingen bydele på den meget omtalte ghetto-liste, unge debuterer stadig senere i forhold til at prøve alkohol og stoffer, volden er støt faldende og butikstyverier bliver der også registreret færre af. SSP-samarbejdet fungerer således tilfredsstillende ud fra mange resultatorienterede parametre.

Dog er der stadig en del udfordringer med overgange mellem uddannelser og mistrivsel for en del unge i de sene teenageår. Her er det stadig mere nødvendigt med et stort SSP-fokus.

Afhandlingens udgangspunkt var at sætte fokus på det tværprofessionelle samarbejde mellem de tre involverede aktører (skole, social myndighed og politi) og de udfordringer der opstår, når fagpersoner med forskellige uddannelser og forskellige teoretiske baggrunde skal samarbejde med et ønske om at optimere praksis. I afhandlingens resultater ses, at forskellige organisationskulturelle baggrunde skaber forskellige forventninger til samarbejdet. Der kunne være basis for at arbejde med en klar og tydelig forventningsafstemning, som potentielt kunne skabe et grundlag for at hjælpe kriminalitetstruede børn og unge hurtigere og bedre.

Jeg har med afsæt i afhandlingens konklusioner fået øje på, at der kan skabes nye udviklingsmuligheder på området. Særligt et fokus på at skabe en fælles forståelsesramme ind i det tværprofessionelle samarbejde. Der ville ligge en udfordring i at forene forskellige mindset til en mere afstemt enighed i SSP-samarbejdet.

13. Litteraturliste

Andersen, Ditte (2015): Stories of change in drug treatment: a narrative analysis of 'whats' and 'hows' in institutional storytelling. *Sociology of Health & Illness* Vol. 37 No. 5 2015.

Antoft, Rasmus & Heidi Houlberg Salomonsen (2007): *Det Kvalitative Casestudium – en introduktion til en forskningsstrategi*, I: Antoft et al. (2007): *Håndværk og Horisonter. Tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag

Bech Hansen, Ingelise, Helle Nørrelykke, Hanne Sjelborg, Peter Bundesen (2015): *Borgerinddragelse og retssikkerhed i socialt arbejde*, 2. udgave. Hans Reitzels Forlag.

Brandt, L. I., Andersen, M. L., & Uggerhøj, L. (2016). *Inddragelse i praksis: En undersøgelse af inddragelse i sagsbehandling og familiearbejde i Aalborg kommune*. Institut for Sociologi og Socialt arbejde, Aalborg Universitet 2016

Ejrnæs, Morten & Jens Guldager (2008): *Helhedssyn og forklaring*. Akademisk Forlag.

Ejrnæs, Morten (2017): *Tværfagligt samarbejde. Begreber og teori*. I: *Når professioner samarbejder – praksis med udsatte børn og unge*, red. af Cecilie K. Moesby-Jensen. København: Forlaget Samfundslitteratur.

Ejrnæs, Morten & Ida Marie Leth Svendsen (2021): *Tværfaglighed i socialt arbejde*. Forlaget Samfundslitteratur.

Højholdt, Andy (2013): *Tværfagligt samarbejde – i teori og praksis*, red. Anne Grete Holtoug. Hans Reitzels Forlag.

Ingemann, Jan holm, Lena Kjeldsen, Iben Nørup og Stine Rasmussen (2018): *Kvalitative undersøgelser i praksis – viden om mennesker og samfund*. Samfunds Litteratur.

Jacobsen, Per Ingvar og Jan Thorsvik (2013): *Hvordan organisationer fungerer – en indføring i organisation og ledelse*. 3. udgave, Hans Reitzels Forlag.

Jensen, Anne, Kurt Aagaard Nielsen, John Andersen, Ole Erik Hansen (2007): *Planlægning i teori og praksis – et tværfagligt perspektiv*. Roskilde Universitetsforlag.

Jørgensen, Per Schultz (2013): *Den sociale indsats for udsatte børn og unge – lever den op til målene*. Kapitel 9 red. Guldager, J og Skytte, M. *Socialt arbejde – teorier og perspektiver*. Akademisk Forlag

Launsø, Laila, Rieper, Olaf & Olsen, Leif (2017): *Forskning om og med mennesker: Forskningsstyper og forskningsmetoder i samfundsforskning* Forlaget Munksgaard.

Lauvås, Kirsti og Per Lauvås (2004): Tværfagligt samarbejde – Perspektiv og strategi. Universitetsforlaget.

Matthiessen, Annemette, Susanne Friis Gerholt, Anna Marie Møller og Birgitte Zeeberg (red.) (2019): Bedre møder på tværs – Facilitering, processer og beslutninger. Forlaget Samfundslitteratur.

Moesby-Jensen, Cecilie K. og Moesby-Jensen, Tommy (2017). Lydighedsetik og bureaukratisk grusomhed. I: Når professioner samarbejder – praksis med udsatte børn og unge, red. af Cecilie K. Moesby-Jensen. København: Forlaget Samfundslitteratur

Rieper, Olaf og Hansen, Hanne Foss (2007): Metodedebatten om evidens. AKF Forlaget.

Schein, Edgar (2000): Organisationskultur og ledelse. Forlaget Valmuen.

Artikler

Det Kriminalpræventive Råd, 2012:5

<https://docplayer.dk/17335755-Ssp-samarbejdet-aalborg-komune.html>

Fagbladsartikel, VIVE, 2008, Mads Meier Karlsen.

KL, artikel, 19.april 2018.

14. Bilagsliste

Bilag 1: Juraafsnit, eksamensopgave, maj 2021.

Bilag 2: Interviewguide

Bilag 3: Transskribering af interview med UU-vejleder

Bilag 4: Transskribering af interview med politibetjent

Bilag 5: Transskribering af interview med leder af fritidscenter

Bilag 6: Transskribering af interview med myndighedsrådgiver